

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Piotr Hofmański

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **J. P.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k w zw. z art. 197 § 2 k.k

po rozpoznaniu wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 17 lutego 2012 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić wniosek o wznowienie postępowania,

2) zwolnić skazanego od kosztów postępowania wznowieniowego,

3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Z. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % podatku podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za udzieloną skazanemu pomoc prawną z urzędu w postępowaniu wznowieniowym.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek obrońcy skazanego J. P. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego w [...] z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 17 lutego 2012 r., sygn. akt II K [...].

Adwokat A. Z. podniosła, iż w przedmiotowej sprawie ziściły się przesłanki skutkujące wznowieniem, określone w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty i dowody nie znane przedtem sądowi wskazujące na to, że skazany nie popełnił zarzucanego czynu. Nadto, we wniosku zawnioskowano o przesłuchanie świadków Z. P. i B. M. mających poświadczyć podnoszone w treści wniosku okoliczności.

Obrońca wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego J. P. o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. wznowienie postępowania karnego może nastąpić tylko wówczas, gdy istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że skazany pomimo prawomocnego zakończenia postępowania i przypisania mu przestępstwa, nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Owo prawdopodobieństwo winno wynikać z nowych faktów lub dowodów ujawnionych po zakończeniu procesu, które nie były znane sądom obu instancji w chwili procedowania i orzekania.

Zauważyć przy tych rozważaniach trzeba, że choć orzecznictwo Sądu Najwyższego nie jest jednolite w zakresie rozumienia *nowych faktów lub dowodów nieznanymi przedtem sądowi*, to jednak przeważa pogląd akceptowany w zasadzie w piśmiennictwie, że nie muszą to być fakty czy dowody w ogóle nieznane nawet stronie, a jedynie fakty nowo ujawnione. Trafny także w odniesieniu do obecnej regulacji prawnej jest pogląd Sądu Najwyższego, że przez nowe dowody rozumieć należy nie tylko nieznane przedtem sądowi źródło dowodu (np. świadek, biegły), lecz również nieznaną sądowi środek dowodowy, np. zeznanie świadka (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1974 r., sygn. akt III KO 22/73, OSNKW 1974, nr 6, poz. 120).

W orzecznictwie zasadnie przyjmuje się, że postępowanie karne podlega wznowieniu nie w razie ujawnienia się po wydaniu wyroku jakichkolwiek nowych faktów lub dowodów nieznanych przedtem sądowi, czy też zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale jedynie wtedy, gdy nowe fakty lub dowody wiarygodnie podważają prawdziwość dokonanych, istotnych ustaleń faktycznych, to jest zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzedniego. Samo zgłoszenie nowych faktów i dowodów nie oznacza, że niejako automatycznie sąd rozpoznający wniosek zobligowany jest do wznowienia postępowania. Owe nowe fakty i dowody podlegają ocenie tego sądu, dokonywanej w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie w toku jej rozpoznawania przez sądy pierwszej i drugiej instancji (zob. J. Grajewski, S. Steinborn, *Komentarz do art. 540 k.p.k.*, Lex 2013 i wskazane tam orzecznictwo).

Jak wynika z treści wniosku, takich faktów i dowodów wskazujących na wysokie prawdopodobieństwo nietrafności prawomocnego rozstrzygnięcia wobec skazanego Autorka wniosku nie przedstawiła.

Obrońca domagała się przesłuchania wskazanych we wniosku świadków w celu podważenia oceny zeznań świadka J. R. jako pełnowartościowego dowodu w sprawie, która wobec osobistego zatargu z oskarżonym miała powód aby nakłonić świadków do składania w procesie fałszywych zeznań obciążających skazanego.

Już tylko w tym miejscu dostrzec należy, że kwestia, jak to nazwała obrońca istnienia zatargu pomiędzy J. R. a J. P., wynikająca z rzekomej zemsty na skazanym wobec bezskutecznego zabiegania o jego względy, była przedmiotem rozważań i ustaleń tak przez Sąd I jak II instancji. To samo tyczy się argumentu o wywieraniu, w związku z powyższym, na pozostałych świadków w sprawie, wpływu przez J. R. (k.434-436 oraz 508).

Kolejne argumenty sprowadzające się do: kwestionowania oceny opinii psychologicznej dotyczącej pokrzywdzonego z dnia 23 lutego 2011 r., a także doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń, już same przez się świadczą o rzeczywistej intencji wnioskującej. Obrońca, powołując się na istnienie „nowych

okoliczności”, kwestionuje w rzeczy samej ocenę poszczególnych źródeł dowodowych, w tym ustaleń faktycznych, które legły u podstaw skazania J. P..

Wskazać z całą stanowczością należy, że tego typu zabieg jest na tym etapie postępowania niedopuszczalny (por. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1973 r., sygn. KZP 24/73, OSNPG 1973, nr 6 poz. 85*). W toku postępowania wznowieniowego nie jest możliwe badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego dokonanej przez sądy orzekające w sprawie (por. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1994 r., sygn. III KO 67/94, Wok. 1995, nr 2, s. 12 z aprobatą Z. Dody i J. Grajewskiego, Karnoprocesowe orzecznictwo PS 1997, nr 11 – 12, s. 140*; podobnie *wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1983 r., sygn. IV KR 343.82, z aprobującą glosą K. Marszał, OSPiKA, nr 12, poz. 254 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r., sygn. IV KO 28/13, Lex 1393801*).

J. P. przypisano czyn z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k. w oparciu o zeznania małoletniego pokrzywdzonego a także wspierające te zeznania dowody związane z ujawnieniem przestępstwa. Jak wynika z akt sprawy Sądy obu instancji poświęciły ocenie tychże dowodów wiele miejsca poddając je skrupulatnej i wnikliwej ocenie i weryfikacji.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania karnego.

Złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej skazanemu zasługuje na uwzględnienie. Znajduje on przede wszystkim podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124, ze zm.), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 14 ust. 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461).

Z tych względów orzeczono jak w sentencji postanowienia.

[aw]